

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Γ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1877 ΙΟΥΛΙΟΣ

ΑΡΙΘ. 115.

Συνδρ. ετησια Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
 " " Ἐπαρχικῶν " 1.20
 " " Ἐξωτερικοῦ " 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Ἐφ' ὁδῷ Ἐφημοῦ Ἀριθ. 264.

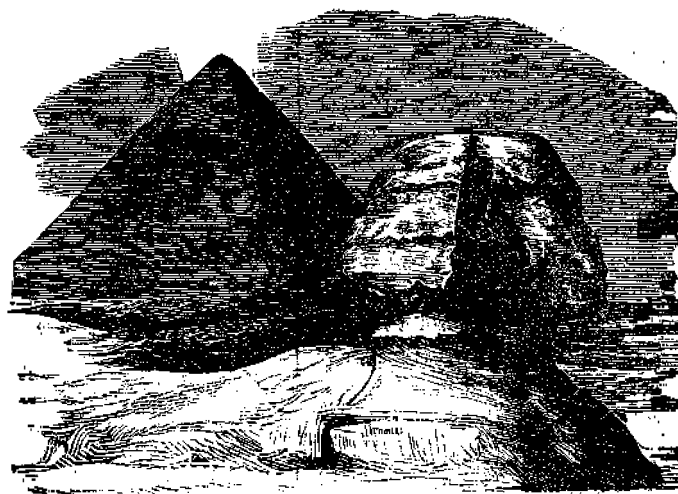
Εἰς οὐδένα, ἐκτός τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν εἰλλεται ἡ ἐφημερίς τῶν «Παιδῶν» ἐνεῶ προπληρωμῆς

Η ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

(ὑπὸ τῆς διαποιγίδος Μαρίας Χ. Κ.)

Η ΣΦΙΓΞ.

Πλησίον τῶν πυραμίδων, περὶ τῶν ὁποίων εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὠμιλήσαμεν, ἵσταται ἡ Σφιγξ, τῆς ὁποίας αἱ ὑπερμεγέθεις ἀναλογίαι γεγλυμμέναι ἐπὶ τοῦ βράχου ἀνυψοῦνται ὑπεράνω τῆς ἀμμόδους πεδιάδος, ἐν τῇ ὁποίᾳ κεῖται. Ἡ Σφιγξ φέρει κεφαλὴν ἀνθρώπου ἐπὶ σώματος λέοντος, καὶ ἐξ ὄλων τῶν μνημείων τῆς Αἰγύπτου αὐτὴ μόνη κρύπτει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ μυστήριον τῆς ἀρχῆς τῆς. Οἱ Ἀραβεῖς ὀνομάζουσιν αὐτὴν

Η ΣΦΙΓΞ

Ἄβουλλδχ, ὅπερ σημαίνει πατέρα τοῦ τροῦμου· τὸ ὕψος αὐτῆς μετροῦμενον ἀπὸ τῆς κοιλίας μέχρι τῆς κεφαλῆς εἶναι 56 ἀγγλικῶν ποδῶν, ἐν ᾧ ἡ περιφέρεια τοῦ μετώπου τῆς μόνον ὑπερβαίνει τοὺς ἑκατὸν πόδας. Μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν αὐτῆς κεῖται ναὸς συγχρόνου ἴσως κατασκευῆς, κεκαλυμμένος ὑπὸ τῆς ἀμμου, τὴν ὁποίαν μετατοπίζων ὁ ἀνεμὸς κυμαίνει περὶ αὐτῆς ὡς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης· ἐντὸς τοῦ ναοῦ τούτου ἀνευρέθη ἐπιγραφή μνημογίου-

σα ἐπισκευὰς γενομένης ἐπὶ τῆς Σφιγγὸς ὑπὸ τοῦ Σουφίου τοῦ κτίτορος τῆς πλησίον τῆς μεγάλης πυραμίδος· ὁ βασιλεὺς οὗτος ἔζη ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἀφοῦ εἰς τὴν παναρχαίαν ἐκείνην, ὡς πρὸς ἡμᾶς, ἔπαυεν ἡ Σφιγξ ἦτο τόσον ἀρχαία, ὥστε

ἐχρειάσθη ἐπισκευῆς, εἰς ποίον ἀρὰ γε χάος ἀρχαιότητος· μάς φέρει ὁ χρόνος τῆς πρώτης αὐτῆς ἀνιδύσεως; Περιγρητῆς τῆς ταῦτα ἀναλογιζόμενος ἐξέφρασε τὴν ἐξῆς ὠραίαν περὶ αὐτῆς γνάμην. Ὑπὸ μίαν ἐποψίαν, λέγει, ἡ Σφιγξ ὁμοιάζει μεθεότητα ἱσταμένην ἀμετάβλητον ἐν

μέσῳ συνεχῶν μεταβολῶν, ὡς δι' ἰδίου τῆς θελήματος λίαν ἀδυσωπήτου εἰς τοὺς παρερχόμενους αἰῶνας.»

Ἀρχαίας δυναστείας Αἰθιοπῶν καὶ Αἰγυπτίων βασιλέων, κατακτήσεις Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἰνδάλματα ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας Ναπολεόντων καὶ πλείστα ἄλλα ἐν τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συμβάντα ἡ Σφιγξ εἶθε παρερχόμενα ἐνώπιόν τῆς με τοὺς αὐτοὺς δευδερκεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησεν ἐξαφανί-

ζόμενα με τὸ αὐτὸ σοβαρὸν καὶ ἡρεμὸν βλέμμα ἀγαρήμητοι γενεαὶ ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς θέλομεν ἀποθάνει, καὶ αὐτὸς ὁ ἦδη τὴν χώραν τῆς ἐξουσιάζων Ἰσλάμ θέλει ἐξαφανισθῆ, ἀλλ' ἡ Σφιγξ ἄγρυπνος ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Ἰσταμένη, Κύριος οἶδε, μέχρι τίνος χρόνου θέλει παρατηρῆ εἶ: τὰ ἔργα νέων γενεῶν, διαδεχομένων ἀλλήλας ἐν τῷ πελάγει τῶν αἰώνων, ὡς τὰ κύματα τῶν παλιουριῶν μετὰ τὸ αὐτὸ σταθερὸν καὶ ἡσυχον βλέμμα, μέχρις οὗ καὶ αὐτὴ ὑποκύβη εἰς τὸ ὄρισθῆν ὑπὸ τοῦ Πλάστου τέλος τοῦ ἡμετέρου πλανήτου.

ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΧΕΙΡΕΣ.

«Κυρία Μάρβιν, κυττάξατε τὴν χονδρά καὶ ἄσχημα χεῖρα ἔχει ἡ Μαρία!» εἶπεν ἡ Μαργαρίτα εἰς τὴν διδασκάλισσάν τῆς, ἐνῶ περιεπάτουσαν ἡμέραν τινὰ μετὰ τὸ τέλος τῶν μαθημάτων.

«Κατὰ τὴν ἰδικὴν μου γνώμην, Μαργαρίτα μου», ἀπεκρίθη ἡ διδασκαλίσα, «αἱ χεῖρες τῆς Μαρίας εἶναι αἱ ὠραιότεραι ὅλων τῶν κορασιῶν τῆς τάξεώς τῆς».

«Τί λέγετε! κυρία Μάρβιν, δὲν βλέπετε πόσον σκληραὶ καὶ κόκκιναί εἶναι; Πῶς θὰ ἐφαίνοντο, ἐὰν ἤθελε δοκιμάσει νὰ παίξῃ πιάνο;» ἐξεφώνησεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ κ. Μάρβιν τότε ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας ἐντὸς τῆς ἰδικῆς τῆς καὶ εἶπε. «Ναὶ Μαργαρίτα μου, αἱ χεῖρές σου εἶναι λευκαὶ καὶ μαλακαὶ καὶ πολὺ κατάλληλαι διὰ τὸ πιάνο, ἀλλὰ σεροῦνται ἐνὸς σπουδαίου προτερήματος, τὸ ὅποσον αἱ χεῖρες τῆς Μαρίας ἔχουν, θέλεις νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ; καλὰ λοιπόν· αἱ χεῖρες τῆς Μαρίας εἶναι πάντοτε ἐνησυχολημένοι· πλύνουν πιάτα, ἀνάπτουν φωτιά, ἀπλώνουν ρούχα καὶ ἀκόμη βοηθοῦν εἰς τὴν πλύσιν, ζυμνοῦν, σαρόνουν, ράπτουν, διορθοῦν καὶ πάντοτε ζητοῦν νὰ εὕρωσι τι, εἰς τὸ ὅποσον νὰ βοηθήσων τὴν πτωχὴν καὶ ἀδύνατον μητέρα», ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μάρβιν, «καὶ ἀκόμη λούουν καὶ ἐνδύουν τὰ μικρὰ παιδία, διορθοῦν τὰ παιγνιδία των, εὐρίσκουν εὐχαίριαν διὰ νὰ κτενίσουν τὴν κεφαλὴν τῆς μικρῆς κόρης, ἥτις κατάκειται ἀσθενὴς εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ εἶναι πλήρεις καλῶν ἔργων εἰς πᾶσαν περίστασιν· εἶδον αὐτὰ τὰ χεῖρα χαϊδεύοντα τὸν σκύλον καὶ τὸν ἵππον, εἶναι ἔτοιμα νὰ βοηθήσων πάντας, ὅσοι ἔχουν ἀνάγκην βοηθείας, ἀπὸ τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποσον τρέχον πίπτει εἰς τὸν δρόμον μέχρι τοῦ

πτωχοῦ καὶ δυστυχοῦς· ὅστις δὲν δύναται νὰ σκύβῃ διὰ νὰ συνάξῃ κἀνὲν κόκκαλον ἢ κορμάτιόν τινος.

«Ποτὲ πλέον δὲν θὰ μὲ φαίνωνται ἄσχημα. κ. Μάρβιν».

«Χαίρω διὰ τοῦτο Μαργαρίτα ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι τὸ μεγαλειότερον τῶν κάλλος εἶναι, ὅτι ὅλας ταύτας τὰς ὑπηρεσίας των κάμνουν προθύμως πρὸς χάριν Ἐλείνου, τοῦ ὁποίου αἱ χεῖρες ἐπληρώθησαν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων».

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΝΙΦΑΣ.

Μίαν ἡμέραν πυκνὴ χιών ἐπιπτε καὶ τὰ παιδία εἶχον στενοχωρηθῆ παίζοντα ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀλλὰ δὲν εἰμπόρουσαν νὰ ἐξέλθωσιν ἔξω καὶ νὰ παίξωσιν εἰς τὸ χιόνι, καθὼς ἐπεθύμουσαν, διότι μόλις εἶχον ἀναλάβει ἀπὸ τὴν θύραν ἡ καλὴ ὁμοῦ ἀδελφὴ των Φανὴ, θέσασα κατὰ μέρος τὸ βιβλίον τῆς, ἐπρότεινε νὰ διηγηθῆ εἰς αὐτὰ μίαν ἱστορίαν.

«Διηγήσου μας περὶ τῆς χιόνος,» εἶπεν ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος, ῥιφθεὶς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ τῶ ὄντι τῆς Φανῆς τὸ διήγημα ἦτο περὶ μίας νιφάδος χιόνος ὡς ἐξῆς. «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πῆσω κάτω εἰς τὴν γῆν,» ἔλεγε ποτε μικρὰ τις νιφὰς χιόνος.

«Ἀλλὰ πρέπει νὰ πῆσῃς,» τῆς εἶπεν ὁ ἀνεμὸς, «διότι ὁ Θεὸς σὲ ἀποστέλλει ἐκεῖ.»

Οὕτως ἐν ᾧ ἡ μικρὰ νιφὰς ἐπέτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

«Ὡ! εἶναι εὐχαριστότερον ἐδῶ, παρ' ὅσον ἐνδομιζον,» εἶπεν ἡ νιφὰς, ἰδοῦσα τὴν πτιλώδη λευκότητα τῶν ἀγρῶν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐμβῶ ἐντὸς τῶν χωμάτων».

«Πρέπει νὰ ὑπάγῃς καὶ ἐκεῖ,» ἀπεκρίθη μία ἡλιακὴ ἀκτίς, «διότι ὁ Θεὸς σὲ ἀποστέλλει καὶ δὲν πρέπει νὰ παρακούσῃς· οὕτως ἡ μικρὰ νιφὰς εἰσδύσασα ἐκάθισεν ὑπὸ τὰς βίβλας ἐνὸς ὠραίου κρῖνου.

«Αἱ ἐδῶ εἶναι ἀναπαυτικωτάτη λατοικία,» εἶπεν ἡ νιφὰς, «ἐπιθυμῶ περισσότερον νὰ κοιμηθῶ, παρὰ νὰ ἐλκυσθῶ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ κρῖνου».

«Ἀλλὰ χρεωστεῖς νὰ ἐμβῆς καὶ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ κρῖνου,» εἶπεν ἡ βροχὴ· «διότι οὕτω σὲ προστάζει ὁ Θεός.»

Ὅταν ἡ νιφὰς ἀνέβη ὡς νοτίς διὰ τοῦ κορ-

μοῦ τοῦ φυτοῦ· καὶ εὐδωρῆ ἐπὶ τὰ εὐώδη πέταλα τοῦ ἀνθού· τοῦ κρίνου ἐφώνησεν,

«ὦ, τί ὠραιότης! Οὐδέποτε ἐπιθυμῶ ν' ἀφῆσω τὴν ὠραίαν ταύτην θέσιν.»

«Ναί,» εἶπεν ἡ ὄρσος, «ἀλλ' ὁ ἥλιος θέλει σὲ ἀναβιβάσει πάλιν ὑψηλὰ εἰς τὰ νέφη, ὅταν τὸ κρῖνον μαρανθῇ· διότι ὁ Θεὸς διατάσσει νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ.»

Τότε ἡ μικρὰ νιφὰς ἐξαπμισηθεῖσα αἴφνης εὐρέθη εἰς τὸ οὐράνιον τόξον, τοῦ ὁποίου τὴν μεγαλοπρέπειαν βλέπουσα ἀνέκραξεν,

«ὦ! ἐδῶ εἶναι ἡ ὠραιότης θέσις πασῶν.»

«Καὶ δὲν ἐνόησες ἀκόμη,» ἠρώτησεν ὁ ἥλιος, «ὅτι πάντοτε τὸ κάλλιστον εἶναι νὰ πηγαίνῃς ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου ὁ Θεὸς σε ἀποστέλλει καὶ νὰ ἦσαι, ὅπου τὸ θέλημά του σὲ θέτει;»

Ἐννοῶ τώρα, εἶπεν ἡ νιφὰς, ἀλλὰ δὲν ἐσκεπτόμην οὕτω καὶ πρότερον.

Τότε τὸ μικρότερον παιδίον εἶπεν εἰς τὴν Φανήν·

«Χιόνι δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τὸ κρῖνον, οὔτε εἰς τὸ οὐράνιον τόξον, τὸ διήγημά σου εἶναι ἀνόητον.»

«Ὅχι δὲν εἶναι χιόνι, ἀλλ' εἶναι νοτίς, ἡ ὁποία κάμνει τὸ χιόνι, καὶ τὸν εὐώδη χυμὸν τῶν ἀνθῶν καὶ τὰ χρώματα τῆς γαιδος.»

Τὸ μικρὸν παιδίον δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἀλληγορικὴν ἐννοίαν τοῦ διηγήματος, ἀλλ' ἡ Ἐσθῆρ οὐσα ὀλίγον τι μικροτέρα τῆς Φανῆ· εἶπεν, «ἐγὼ ἐνόησα τὴν διήγησιν· ἡ μικρὰ νιφὰς ἐπήγαυε ἀκριβῶς ὅπου ὁ Θεὸς εἰδείκνυεν, ὅτι θέλει· ἡμεῖς δὲν ἐμπιστευόμεθα εἰς τὸν Θεόν, κάμνομεν ὅτι θέλομεν καὶ πηγαίνομεν ὅπου ἐπιθυμοῦμεν, ἐνίοτε μάλιστα ἐναντίον τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν εὐρίσκωμεν ἕναστον πρᾶγμα τοῦ Θεοῦ ὀρθόν καὶ καλόν, καθὼς ἔκαμεν ἡ μικρὰ νιφὰς.»

«Δὲν μὰς εἰδείξες Φανή, ὅτι θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς, ἐὰν ὑπακούωμεν, εἰς τὸν Θεόν;» ἠρώτησεν ὁ Ἐδοῦάρδος, «ἀλλὰ αὐτὸ δὲν με φαίνεται σωστὸν, διότι ἐγὼ ὑπακούω εἰς τὸν Θεόν, ὅταν πείθωμαι εἰς τὴν μητέρα καὶ κάθημαι εἰς τὸ σπῆτι, ὅταν μοι λέγῃ νὰ μὴ ἔξω εἴω εἰς τὸ χιόνι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι εὐχρηστικένοσ, οὔτε εὐτυχῆσ.»

Καὶ περὶ τὸ ἐσπερινὸν λυκόφωσ, ὅτε ἡ μήτηρ του ἀπεκοίμαζε τὸ νήπιον καὶ ἡ Φανὴ ἠτοίμαζε τὸ δεῖπνον ὁ Ἐδοῦάρδος ὑπεξέφυγεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ἔβρεξε τοὺς πόδας του παίζων μὲ τὸ χιόνι, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἤρχισε

νὰ ἔχῃ πυρετὸν καὶ πόνον εἰς τὸν ἀσπράκον, ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο δυστυχῆσ καὶ ἡ ἀπαιτία τῆς ἀπειθείας τοῦ ἐπρόσθετε μεγαλειότησ πόνον, ἀφοῦ δὲ κακῶς ἔχων ἀπεκοιμήθη τοῦ ἐφάνῃ εἰς τὸν ὄνειρον ἡ μικρὰ νιφὰς ἐπιπετώσα κατέβη εἰς αὐτὸν «πήγαυε ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου «σὲ στέλλει ὁ Θεὸς, μένε ὅπου ὁ Θεὸς σε θέτει, «καὶ κάμνε πάντοτε ὅ,τι ὁ Θεὸς σε προστάζει «καὶ θὰ ἦσαι εὐτυχῆσ.»

Ο ΒΩΜΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ἐν Πεκίνω τῆς Κίνας.

Οἱ Σίνας εἶναι ἔθνος εἰδωλολατρῶν. Ἐκαστον ἐπάγγελμα καὶ ἐκάστη ἀσχολία μεταξὺ τῶν ἔχει τὸν ἴδιον αὐτῆς προστάτην Θεόν. Τὸ δὲ σύστημα τοῦτο ἀπὸ ἐλαχίστων ἀρχῶν νυξήθη καὶ ἐξετάθη τοσοῦτον, ὥστε ἤδη κατεκάλυφεν ὀλόκληρον τὸ πρόσωπον τῆς χώρας· ὅθεν ἐκατομμύρια ἀνθρώπων ζῶσιν ἐκ τῆς κατασκευῆς καὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν εἰδώλων, παρασκευάζοντες ἀντικείμενα μέλλοντα νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων, καὶ ὑπηρετοῦντες ἐν τοῖς ναοῖς ὡς ἱερεῖς, διάκονοι καὶ δοῦλοι. Λέγεται δὲ ὅτι 1,000,000,000 φράγκων δαπανῶνται κατ' ἔτος εἰς τὰς ἐορτάς καὶ τὴν δημοσίαν λατρείαν τῶν εἰδώλων τούτων. Πανταχοῦ βλέπει τις καὶ ἀναγνωρίζει εἰδῶλα ὁ δὲ λαὸς εἶναι τοσοῦτον συμβιβαστικὸς, ὥστε ἂν καὶ ὑπάρχῃ μεγάλη διαφορά μεταξὺ τῶν τριῶν θρησκειῶν τῆς χώρας, καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα αἱ ἀπαιτήσεις καὶ ἡ λατρεία τῆς μιᾶς ἀντιστρατεύονται πρὸς τὰς τῶν ἄλλων, λατρεύουσιν ἐν τούτοις κατὰ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἀδιαφόρως, ὅπως κατὰ τὰς περιστάσεις εἶναι εὐαρεστότερον καὶ καταλληλότερον εἰς αὐτοὺς. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Βούδα μετ' ἰσῆς προθυμίας περιποιεῖται καὶ λειτουργεῖ πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Κομφουκίου καὶ τοῦ Τάου ὡς καὶ πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἀκολούθους.

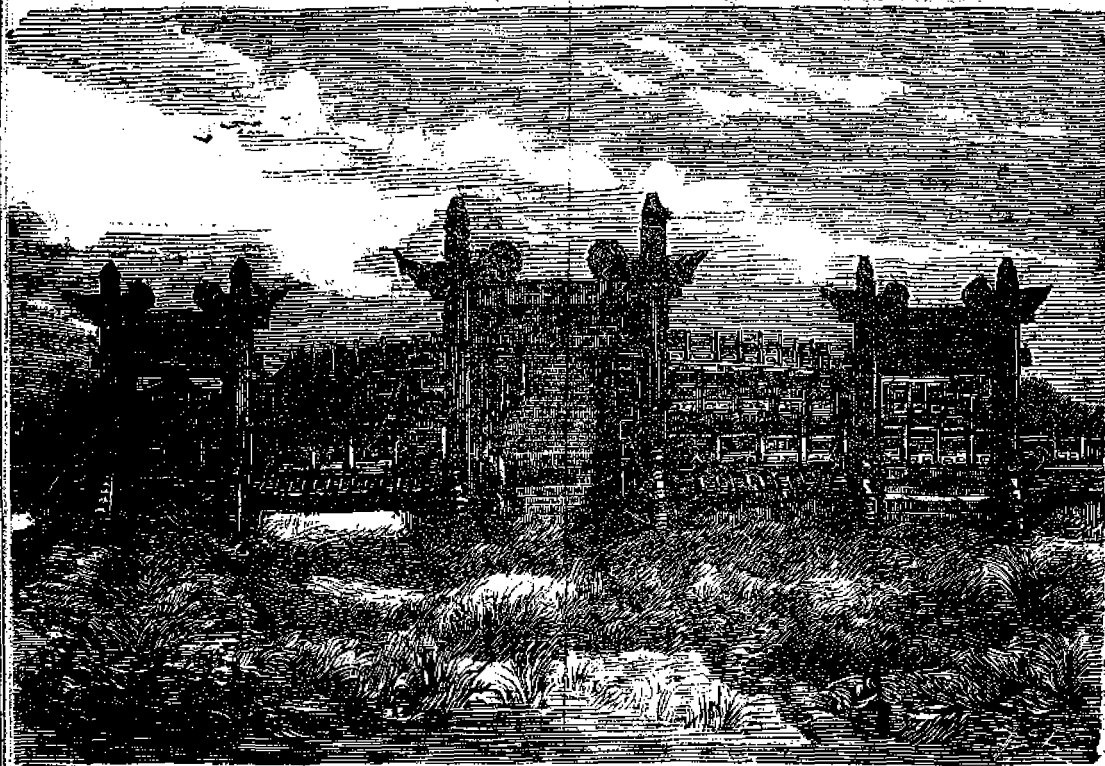
Ἡ θρησκεία τοῦ κράτους ἐν Κίνα εἶναι ὁ Κομφουκιανισμὸς· αὐτὸν ἀκολουθοῦσιν ὁ βασιλεὺς, οἱ εὐγενεῖς, οἱ λόγιοι καὶ ἄλλοι δεικνύοντες μεγάλην περιφρόνησιν πρὸς τὰ ἄλλα συστήματα, ἀλλὰ καὶ ἐλάχιστον σεβασμὸν πρὸς τὸ ἰδικόν των.

Ἐν Πεκίνω εὐρίσκεται ὁ διάσημος ναὸς τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ὁ αὐτοκράτωρ ἅπαξ τοῦ ἔτους μετὰ τινὰς ἡμέρας νηστείας καὶ προετοιμασίας ἀπέρχεται ὡς προσκυνητής. Ὁ ναὸς οὗτος κεῖται ἐπὶ

τριών τεχνητῶν ὑψωμάτων τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶναι ἑκάστη πόδιον τὸ ὕψος, καὶ εἶναι προσιτὸν διὰ στήρας μαρμαρίνων βαθμίδων. Τὸ σχῆμα τῆς οἰκοδομῆς εἶναι κυκλωσίδες καὶ καλύπτεται ὑπὸ τριῶν θόλων διὰ κεντρικῶν κεραμίδων ἐστρωμένων μετὰ μιᾶς κεχρυσωμένης σφαίρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κεντρικοῦ θόλου. Περιγράφεται δὲ ὁ ὄλος ναὸς ὑπὸ τοίχου ἀρκούντων μιλίων τὴν περιφέρειαν. Ἐπὶ τῆς κυρίας εἰσόδου ὑπάρχει πίναξ μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Θεὸς τοῦ Ὑπεράτου Ἄρχοντος».

τὴν περίεσιν ταύτην, καὶ ἐν τῷ ναῷ τούτῳ δὲν λαμβάνουσι μέρος ποτὲ Ὅπως ὑπάρχει εἰς μόνος ναὸς τοῦ οὐρανοῦ, οὕτως εἰς μόνος ἄνθρωπος, ὁ αὐτοκράτωρ, δύναται νὰ λατρεύῃ ἐν αὐτῷ. Ἐν τῷ ναῷ δὲ ταύτῳ οὐδὲν εἰδωλὸν εὐρίσκεται οὔτε ἐπιτρέπη ποτὲ ἡ εἰσὸδος τοιοῦτου εἰς αὐτόν.

Ὅσον δὴποτε ὁμοίως ἀρχαῖος καὶ ἂν εἶναι ὁ τρόπος οὗτος τῆς λατρείας (καὶ ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἱστορίαν τοῦ λαοῦ) οὐδεμίαν ἐπιτροπὴν φαίνεται ὅτι ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς σκέψεως καὶ τῆς λατρείας

Ὁ Ναὸς τοῦ Ὑπεράτου Ἄρχοντος ἐν Πεκίνο.

Ἄφου διαυτοκράτωρ παρουσιασθῆ καὶ καθίσῃ, κατὰ τὴν ἐπίσημον τελετὴν τῆς προσκυνήσεως αὐτοῦ, μετακομισθῶσι δὲ καὶ τὰ θύματα ἐκ τῶν σφαγείων προσέρχεται ἐνώπιον τοῦ μεγάλου βωμοῦ καὶ προσφέρει τὰς θυσίας εἰς τὸν Ὑπεράτου Ἄρχοντα. Ἐπειτα πορεύεται πρὸς μίαν τραπεζάν μαρμαρίνην, κειμένην μετὰ δύο ὁμοίων τραπεζῶν ἐπὶ μαρμαρίνου ὑψώματος, καὶ ἐνώπιον αὐτῆς ἀποτίει τὰς δεήσεις του πρὸς τὸν Θεόν. Ἄν καὶ περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν ἀνωτάτων ὑπουργῶν καὶ ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, ἐν τούτοις αὐτὸς μόνος πρέπει ν' ἀσχοληθῆ εἰς τὴν λατρείαν. Οὗτοι δὲ ὡς καὶ ὁ ὄχλος κατὰ

τοῦ λαοῦ. Ἐν αὐτῷ δὲν ἔχουσιν οὗτοι μερίδα. Τὸ Ὑπεράτου Ὄν δὲν λατρεύεται ἐν Κίνα, ἢ ἐνότης καὶ αἱ τελειότητες αὐτοῦ δὲν ἀναγνωρίζονται. Θεοὶ καὶ Κύριοι ὑπάρχουσιν ἀφῆνοι, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀποδίδεται πᾶσα λατρεία.

Ἡ Κίνα ἔχει ἀνάγκην, καὶ δύναται νὰ ἀναγεννηθῆ μόνον διὰ τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας καὶ τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν. Τὰ ἴδια αὐτῆς εἰδωλολατρικὰ καὶ πραγματικῶς ἄθεα συτήματα δὲν δύναται νὰ ἀνυψώσῃ καὶ ἀναμορφώσῃ αὐτήν. Ἡ ἀλήθεια θὰ συνεπιφέρῃ νέαν ἐκπολιτιστικὴν δύναμιν καὶ θὰ συνοδευθῆ ὑπὸ ἐκπολιτιστικῶν παραγόντων, τῶν ὁποίων

ἔχει χρεῖαν ἡ Κίνα. Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ ἔσῃ τὴν ἐλπίδα τῆς.

Η ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἄλλοι θεράποντες τῆς ἀγάπης πολὺ πλέον περιβλεπτοὶ παρά μίαν καλὴν θυγατέρα, ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς πλὴν αὐτῆς ὑπάρχει, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κατοικεῖ τρυφερότερον καὶ γλυκύτερον πνεῦμα, καὶ

κόσμημα τῶν ἐν ἑσῷ φιληξενίας οὐρανοῦ καὶ γῆλων, ἡ ἰσχὺς εἰς τὰς ἀσθενείας τῶν καὶ ἡλικία δλων ἐκείνων τῶν ἀναριθμητῶν καὶ ἀνοήτων πραξέων τῆς, αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσον εὐχάριστοι εἰς τοὺς γονεῖς, ὅσον εἶναι φυσικαί, ἀπροφελῆται τοὶ καὶ ἐκφραστικά τελεμήματα τῆς ἀγάπης τῆς.

Η ΑΙΠΘΕΙΑ (ΜΥΘΟΣ).

Δικαστὴς τις φιλάργυρος, ὁ ὁποῖός τ' ἤγάπα πολὺ τὰ δῶρα καθήμενος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ

Ὁ Περσεὺς κρατῶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσας.

πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ἔνθερμος εὐγνωμοσύνη τῆς καρδίας, τόσον προθύμως ἀνταποκρίνεται.

Ἡ καλὴ θυγάτηρ εἶναι τὸ μόνιμον καὶ γλυκὺ φῶς τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ χάρις καὶ γλυκύτης αὐτῆς ἐθρῖσκουσι τὴν θέσιν των εἰς τὴν εὐάρεστον ἐπιρροήν, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, οἵτινες οὐδέμιαν σχεδὸν γνωρίζουσι φροντίδα, τὴν ὁποῖαν ἡ φωνὴ τῆς δὲν κάμνει νὰ λησμονώσιν, ἡ βάραι, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δύναται τὸ μειδιαμὰ τῆς νὰ ἐλαφρύνῃ, ἡ καλὴ θυγάτηρ εἶναι τὸ

ἐλογάριαζε πόσα χρήματα ἔμελλε νὰ συνάξῃ ἀπὸ τὰς ἀδίκους κρῖσεις του. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡσυχῶς ἐμελέτα τὰ σχέδιά του, μία γυνὴ πτωχὴ μὲν, ἀλλὰ πολὺ σεμνὴ ὑπήγε καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του. Ἡ θύρα μετ' ὀλίγον ἠνοιχθῆ καὶ ἡ γυνὴ ἐπαρουσιάσθη ἔμπροσθεν τοῦ δικαστοῦ. «Τί ζητεῖς καλὴ μου;» τὴν ἑρώτησεν ἐκεῖνος καὶ ὑποκτεθεὶς ἀπὸ τὸ σχῆμά τῆς πρὶν τοῦ ἀποκριθῆ, εἶπεν ὁ ἴδιος, «Ἄ! φιλοξενίαν ζητεῖς;» δὲν ἔχω τόπον εἰς τὴν οἰκίαν μου, οὔτε καιρὸν διὰ τοῦτο» — «Ὁχι, δικαστῆ

μου,» εἶπεν ἡ γυνή, «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐνοχλήσω εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ μοι ἐπιτρέψῃς νὰ διαμείνω ὀλίγας ἐσπέρας εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ δικαστηρίου, ἡ ὅποια εἶναι κενή, καὶ . . .» Ἐδῶ ὁ δικαστὴς διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τῆς καὶ τὴν ἠρώτησε· «πῶς ὀνομάζεται καλή μου;» «Ὄνομάζομαι ἀπεκρίθη ἡ γυνή, Ἄλθθεια.» «Φύγε,» τῆς λέγει τότε ὠργισμένος, «νὰ μὴ φωνάζω τὸ ψεῦδος καὶ κακὴν κηκῶς σὲ ἐκβάλω ἀπ' ἐδῶ.» «Ἄ! χωρὶς αἰτίαν μὲ διώκεις;» εἶπεν ἡ Ἄλθθεια, «ἀλλὰ μήθε; ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδική μου σειρά· διότι ἐγώ,» εἶπε μὲ τόνον, «εἶμαι θυγάτηρ τοῦ Χρόνου καὶ ἐπιτυγχάνω τὰ πάντα παρὰ τοῦ γέροντος πατρὸς μου, ὅστις ἀργεῖ μὲν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοι ἀρνείται νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον ἐπισημοτέρην τοῦ ψεύδους.»

Η ΑΛΑΖΟΝΙΑ.

«Τί εἶναι, πάτερ μου,» ἠρώτησε μὲν φορὰν παιδίον τὸν πατέρα του, «ἡ ἀλαζονία; διότι πολλάκις ἤκουσα τὴν λέξιν καὶ δὲν ἐνόησα.»— «Ἀλαζονία, παιδί μου,» εἶπεν ὁ πατήρ, «εἶναι τὸ κείριστον ἐλάττωμα τῶν ἀνθρώπων.»— «Χειρότερον ἀπὸ τὴν κλοπὴν καὶ ἀπὸ τὸ ψεῦδος; δὲν πιστεύω,» εἶπε τὸ παιδίον.— «Πολὺ χειρότερον,» ἀπεκρίθη μὲ σοβαρότητα ὁ πατήρ· «διότι ὅστις κλέπτει, ἡ ψεύδεται βλάπτει συνήθως μόνον τοὺς ἄλλους, τὸν ἑαυτὸν τοῦ δὲ συχνάκις φαίνεται, ὅτι τὸν ὠφελεῖ, ἐνῶ ὁ ἀλαζὼν ἀνθρώπος καὶ τοὺς ἄλλους βλάπτει καὶ αὐτὸς γίνεται γελοῖος, χάνει τὴν ὑπόληψίν του καὶ πολλάκις καταστρέφει καὶ τὴν ζωὴν του.» «Τώρα πολὺ περιεγώτερος γίνομαι,» εἶπε τὸ παιδίον, «νὰ μάθω, τί εἶναι ἀλαζονία.»— «Ὁ ἀδελφός σου Ἰουστὸς,» ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, «δὲν ἐσπούδασε τὴν ναυτικὴν τέχνην, καὶ ὅμως ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ θέσιν κυβερνήτου φανταζόμενος, ὅτι εἶναι ἱκανὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, προσπαθῶν δὲ νὰ καταπεισῇ εἰς τὴν ιδέαν του ἕνα ἰδιοκτήτην πλοίων, ἐὰν δὲν κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του, θὰ δοκιμάσῃ πολλὴν θλίψιν; ἐὰν δὲ τὸν καταπεισῇ καὶ λάβῃ τὴν θέσιν κυβερνήτου, εἰς καιρὸν τρικυμίας καὶ τοὺς ἐπιβάτας θέλει πνίξῃ, καὶ τὸν ἰδιοκτήτην θέλει ζημιώσῃ, καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀδικῶς θέλει καταστρέφῃ· παρόμοια συμβαίνουν καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔργα, εἰς τὰ ὅποια οἱ ἀλαζόνες γίνονται ἀρχηγοί.»— «Ἐννοῶ τώρα, πάτερ μου, ὅτι τῶ ὄντι ἡ ἀλαζονία εἶναι τὸ χειρότερον ἐλάττωμα διότι

κάμνει τὸν ἀνθρώπον νὰ νομίζῃ, ὅτι γνωρίζει καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὅποion δὲν γνωρίζει.— «Προσπάθησε λοιπὸν, σὲ,» εἶπεν ὁ πατήρ, «νὰ γίνῃς ἱκανὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὅποion θὰ κάμνῃς καὶ ποτὲ μὴ θελήσῃς νὰ φάινεσαι ἀξίος, εἰς ἃ, τι δὲν θὰ εἶσαι.»

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΤΟΝ ΙΣΑΑΚ.

Αὕτη ἡ εἰκὼν παριστᾷ συμβάν τι, τὴν ἀφήγησιν τοῦ ὁποίου θὰ εὑρῃτε εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν. (Γεν. ΚΒ'. 1—14) ὡς ἔξῃς. «Μετὰ δὲ τὰ πράγματα ταῦτα—δηλ. ὅταν ὁ Ἰσαὰκ ἦτο ὡς εἴκοσι πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν—ὁ Θεὸς ἐδοκίμασε τὸν Ἀβραάμ· ὁ δὲ εἶπεν, ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε, λάβε τώρα τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ, τὸν ὁποῖον ἠγάπησας, τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν τόπον Μοριά, καὶ πρόσφερε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς δλοκαύτωμα, ἐπὶ ἐνὸς τῶν ὄρεων, τὸ ὅποion θέλω σοὶ εἶπει. Σηκώθεις δὲ ὁ Ἀβραάμ ἐνωρίς τὸ πρωτὸν, ἐσαμάρωσε τὴν ὄνον αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ δύο ἐκ τῶν δούλων αὐτοῦ, καὶ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ σκίσα; ξύλα διὰ τὴν δλοκαύτωσιν, ἐσηκώθη καὶ ὑπήγεν εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ὑψώσας ὁ Ἀβραάμ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀβραάμ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, σεῖς καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον θέλωμεν ὑπάγει ἕως ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ προσκυνήσωμεν, θέλωμεν ἐπιστρέφει πρὸς ἐσάς. Καὶ λαβὼν ὁ Ἀβραάμ τὰ ξύλα τῆς δλοκαύτωσως, ἐπέθεσεν ἐπὶ τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὸ πῦρ, καὶ τὴν μάχαιραν καὶ ὑπήγον οἱ δύο ὁμοῦ. Τότε ἐλάλησεν ὁ Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ εἶπε, Πάτερ μου. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ, τέκνον μου. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰσαὰκ· Ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα, ἀλλὰ ποῦ τὸ πρόβατον διὰ τὴν δλοκαύτωσιν; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀβραάμ· ὁ Θεός, τέκνον μου, θέλει προβλέψῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ πρόβατον διὰ τὴν δλοκαύτωσιν. Καὶ ἐπορεύοντο οἱ δύο ὁμοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός ὠκοδόμησεν ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ τὸ θυσιαστήριον, καὶ διέθεσε τὰ ξύλα, καὶ δέσας τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐβηλεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων, καὶ ἐκτείνας ὁ Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν μάχαιραν διὰ νὰ σφάξῃ τὸν υἱὸν

αυτοῦ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν, Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. Ὁ δὲ εἶπεν Ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε Μὴ ἐπιθάλης τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, καὶ μὴ πράξης εἰς αὐτὸ μὴδὲν διότι τώρα ἐγνώρισα, ὅτι σὺ φοβῆσαι τὸν Θεόν, ἐπειδὴ δὲν ἐ-

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Ἰσαάκ.

λιπήθης τὸν υἱόν σου τὸν μοιογενῆ δι' ἐμέ. Καὶ ὑψώσας ὁ Ἀβραάμ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἶδε καὶ ἰδοὺ κριὸς ὀπισθεν αὐτοῦ, κρατούμενος ἀπὸ τῶν κεράτων αὐτοῦ εἰς φυτὸν πυκνὸ-κλάδον καὶ ἔλθων ὁ Ἀβραάμ, ἔλαβε τὸν κριὸν καὶ προσέφερεν αὐτὸν εἰς ὄλοκαύτωμα ἀντὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Ἀβραάμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου Ἰσοβὰ-ἱρέ ὁ Κύριος θέλει προσθέσει.

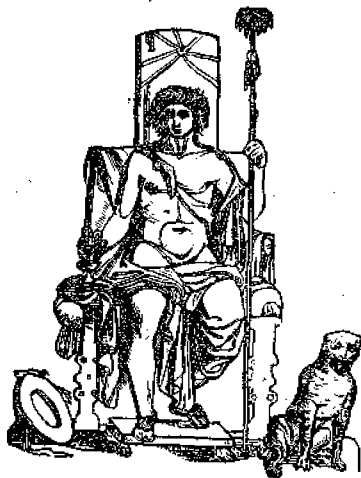
Ο ΒΑΚΧΟΣ ἢ ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ὁ Βάκχος, ὅστις καὶ Διόνυσος λέγεται, ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου. Ἡ Σεμέλη κατὰ δολίαν συμβουλήν τῆς Ἥρας παρεκάλεσέ ποτε τὸν Δία νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν ἐν ὅλῃ τῇ θεϊκῇ αὐτοῦ δυνάμει καὶ μεγαλοπρεπεῖα. Ὁ Ζεὺς μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τὴν αἰτήσιν τῆς Σεμέλης διὰ τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον ἔδωκε, καταβῆς μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν κατέρριξε αὐτὴν καὶ ἅπαντα τὸν οἶκόν τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἔγκυος 7 μῶνων, ὁ Ζεὺς ἔλαβε τὴν βρέφος καὶ τὸ ἔδωσε περὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ καὶ μετὰ δύο μῆνας

ἐξαγαγὼν τὸν Διόνυσον, παρέδωκεν εἰς τὸν Ἑρμῆν, ὅστις τὸν ἔφερεν εἰς τὰς Νύμφας, αἵτινες ἦσαν ἐν Ἰνδίας ἐν τῇ πόλει Νύσα, ἐξ ἧς φαίνεται ὠνομάσθη ὁ Βάκχος Διόνυσος, ὡς ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθεὶς καὶ ἐν τῇ Νύσῃ ἀνατραφεῖς.

Ὁ Διόνυσος ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Σιληνοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὰς ἐκστρατείας του. Ἀνδρωθεὶς δὲ περιήλθεν ὅλους τοὺς τόπους μέχρι τῶν ἀπωτάτων Ἰνδιῶν διδάσκων τοὺς λαοὺς τὴν ἀμπελοουργίαν, τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου καὶ ἄλλας ὠφελίμους τέχνας. Ὁ Διόνυσος ὑπῆρξεν ἄριστος πολεμιστὴς καὶ ἀνδρείως ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τιτάνων ὑπὲρ τοῦ Διὸς, τοῦ πατρὸς του. Οἱ στρατιῶται, ὅς μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερον εἰς κατάρκτησιν τῆς γῆς, ἦσαν οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ ἔφερον ὡς ὄπλα θύρσους, τ. ἔ. ράβδους περιβαλλόμενας φύλλα κισσοῦ καὶ ἀμπέλου. Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν εἰς Φρυγίαν ὁ Διόνυσος ἀπώλεσε τὸν προσφιλεῖ τῶν Σιληνῶν ἢ Σάτυρον, τὸν ὁποῖον εὐρὼν ὁ Μίδας ἀπέστειλε καὶ ἔλαβε τὸ χάρισμα νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσὸν πᾶν ὅ,τι ἤγγιζεν. Ἐπιστρεψας δὲ ἐκ τῆς ἐκστρατείας του εὐρεν ἐν Νάξῳ τὴν Ἀριάδην, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλιπεν ὁ Θεσδέης καὶ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα.

Ὁ Βάκχος ἢ Διόνυσος, συνήθως παρίσταται νέος ἄνευ γενεῶν, μὲ κόμην λευκωμένην καὶ

Ὁ Βάκχος.

ξανθὰς ἔχουσαν τρίχας ἄλλοτε δὲ παρίσταται ὡς παιδίον ἐστεμμένον διὰ κισσοῦ ἢ κλημάτων κρατεῖ δὲ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς θύρσον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κάλαθον πλήρη σταφυλῶν.

Ἰερά τοῦ Διονύσου ἦσαν ἰδίως τὸ κλῆμα καὶ ὁ αἰθαλῆς κισσός, ἐκ δὲ τῶν ζώων ὁ πάνθηρ, ὁ λύκος, ἡ τίγρις καὶ ἄλλα.

Ὁ Διόνυσος ἐλατρεύετο καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ κατ' ἕξοχὴν εἰς τὸ ὄρος Κιθαιρῶνα. Ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ (τὰ *Μισήθνια*) ἐτανηγυρίζετο μετὰ μεγάλης ἐξαίρετος πομπῆς ἐν Ἀθήναις. Τὰ μεγάλα Διονύσια ἐτελοῦντο τὸ ἕαρ μετὰ λαμπροτάτης λιτανείας.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

Ἐκ μικρῶν σταγόνων
Πιπτουσῶν συγχῶς
Γίνεται εὐκόλως
Ὁ ὠκεανός.

Ἐκ δὲ κόκκων ἄμμου,
Κἂν μικρῶν πολλὰ,
Γίνονται ἐπὶ τέλους
Ὅρη ὕψηλά.

Ἐκ στιγμῶν δὲ πάλιν
Τῶν οὐτιδανῶν
Γίνεται τοῦ χρόνου
Σύμπας ὁ αἰὼν.

Οὕτω παρομοίως
Σφάλματα μικρὰ
Κατ' ὀλίγον φέρουν
Πάθη τρομερά.

Αἱ καλαὶ δὲ πράξεις,
Ὅσον εὐτελεῖς,
Γίνονται αἰτίαι
Ἠδονῆς πολλῆς.

A.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἡ *μυθιογραφουμένη τῆς ἀληθοῦς σοφίας*. Ἐν τῇ «Ἱστορίᾳ τῆς Περσίας» τοῦ Μάλκωλμ ἀπαντῶμεν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Ὁ Ἄβου Γιουσοῦφ, ἀρχιδικαστῆς τοῦ Βαγδατίου κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Καλίφου Ἀδῆ, ἐν τινὶ δίκῃ μετὰ μακρὰν καὶ ὑπομονητικὴν ἔρευναν τῶν γεγονότων ἀπεφάνθη, ἥτι ἡ ἀνεπάρκεια τῶν γνώσεών του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ δώσῃ ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

«Παρακαλῶ,» εἶπε τότε, εἰς τῶν παρισταμένων ἀδελφῶν εἰρωνεύομενος, «μήπως ὁ Καλίφης σὰς πληροῖναι διὰ τὴν ἀμάθειάν σας;»

«Ὅχι» ἀπήντησεν ὁ ἀρχιδικαστῆς ἠπίως, «πληροῦμαι δι' ὅσα γνωρίζω. Ἐὰν ὁ Καλίφης ἤθελε νὰ μὲ πληρώσῃ δι' ὅσα ἀγνοῶ, ἔλοιτο θησαυροὶ τῆς αὐτοκρατορίας του θὰ ἦσαν ἀνεπαρκεῖς πρὸς ἀνταμοιβὴν μου».

~~~~~

Εὐγραμμασοῦνη. Ἐὰν ἔχῃς ὀλίγην εὐγραμμασοῦνην μὴ προσπαθῆς νὰ τὴν ἐλαττώσῃς διὰ γογγυσμῶν. Ἐὰν ἔχῃς ἀρκετὴν μὴ καθιστῆς αὐτὴν ἀνεπαρκῆ κρύπτων αὐτὴν. Ὅστις δὲν δεικνύει εὐγνωμοσύνην διὰ τὸ ἐλάχιστον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἀπλάμαθάνει, δεικνύει ὅτι εἶναι ἀνάξιος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐλάχιστου ἀγαθοῦ.

~~~~~

Ἡ Ἰερά Γραφὴ καὶ ὁ Πολιτικὸς ἄστηρ. Ὅπως ὁ πολιτικὸς ἄστηρ εἶναι ὁ μόνος ἀσφαλῆς ὀδηγὸς τοῦ κτυτιλλομένου πρὸς τὸν λιμένα ὅπου ἐπιθυμεῖ νὰ πλεύσῃ, οὕτως ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ὀδηγὸς τοῦ ἀμαρτωλοῦ εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς αἰωνίας ζωῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι ἄψυχον πλὴν τρέχω εἰς τῶν πόλεων τοὺς δρόμους,
Καὶ ἐνῷ τινὲς μὲ παίξουν ἄλλους κινῶν ἑντρόμους.
Εἰς τοὺς οἴκους ὅταν ἔμω τὰ μικρὰ διασκοδάζω,
Ὅπως τοῖς γονεῖς ἐνίστη, ὡς φαίνεται, παράξω.
Διὰ τοῦτο μὲ ἀρπάζουν κ' εἰς ἐρημάρια μὲ κρύπτουν,
Ἢ ἐνίστη ἔς τοὺς δρόμους ἢ ἄλλου τοῦ μὲ ἐκρίπτουν.
Στοῦ Δουναβέως τὰς ὄχθας καὶ εἰς μέση τῆς Ἀσίας
Ταραχὴν μεγάλην φέρω, προξενῶ ἀνησυχίας,
Ὅπως πάλιν μὲ ζητοῦσιν, μ' ἀγαποῦν καὶ μ' ἀγοράζουν,
Ἐξ Ἀμερικής μὲ φέρουν κ' ὅπου μ' εὐρουν μὲ συνάζουν.
Τὴν γῆν ἔλην περιβάλλω μετ' ἀψοῦ συνηνωμένον,
Ἠλὴν κ' ἐντὸς τοῦ ὀρθαλμοῦ σου μὲ εὐρίσκεις κεκοιμημένον
Ἀναγνώστα! δὲν μὲ ἤρες μετὰ τόσας ἐξηγήσεις,
Στὴν Γεωμετρίαν τρέξον ὅπου θὰ μὲ ἀπαντήσῃς.

A.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ
αἰνίγματος.

ΑΛΑΣ, ΛΑΣ, ΑΣ.

Τὸ ἔλυσαν ἐξ Ἀθηνῶν μὲν οἱ Γεωρ. Α. Γαυριλάκης καὶ Ι. Α. Γρηγοριάδης ἐκ Πατρῶν Ἄνδ. Ἰωαννίδης, Δημ. Γούναρης καὶ Χρῆστος Α. Βλάχος, ἐκ Πειραιῶς Ἄδαμ. Πάτρας, ἐκ Σύρου Γεωρ. Μαρκόπουλος Α. Δ. Βαφιαδάκης καὶ Γεωρ. Τριπούσης, ἐξ Ὑδρας Ι. Π. Τζάβας καὶ Δ. Ν. Φαμελιάρης, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Μαρία Ι. Δραγάση, ἐκ Χίου Γεωρ. Ι. Παπαζῆς καὶ ἐκ Κύπρου Νήφων Θεοφίλου. Γ.Ι. Καραγιαννόπουλος, ἐξ ἁγ. Γεωρ.

~~~~~

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Ποῖος ποταμὸς ἀναφερόμενος ἐν τῇ Ἰερᾷ Γραφῇ διατρέχει εἰς τέσσαρας κλάδους;
2) Τρεῖς ἄνθρωποι ἐνήστευσαν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Τίνες ἦσαν;
3) Τίς πολεμήσας μόνος κατὰ τριακοσίων ἐφόνευσεν αὐτοὺς πάντας;